

Raymond Abellio (1907 - 1986) a Jean Parvulesco (1929 - 2010)

Autor: Philip Coppens

Raymond Abellio 1] a **Jean Parvulesco** jsou dva významní francouzští esoterici, kteří si představili a pokusili se realizovat plán, jakým by se Evropa – a celý západní svět – měli stát. Je to budoucnost, v níž se projeví skutečná role **Převorství sionského**.

Raymond Abellio tvrdil, že vlámský okultista S. U. Zanne, vystupující pod pseudonymem **Auguste Vandekerkhove** (1838-1923), 2] patřil mezi největší zasvěcence moderní doby. Málokdo však ví, kdo to byl. Někteří do stejné kategorie řadí i Abellia – i on je pro většinu velkou neznámou. A ti, kdo se Abelliovi věnovali, většinou došli k závěru, že to byl francouzský fašistický politik se zájmem o esoteriku.

Byl jím? Část problému spočívá v tom, že Abelliovy spisy – stejně jako spisy mnoha alchymistů – potřebují klíč. Tolik jejich materiálů je zakódovaným textem a sám Abellio se smál, že klíče většiny lidí „otevívají jen jejich vlastní dveře“ – ne jeho. Kdo byl ve skutečnosti a jaké byly jeho skutečné politické cíle?

Raymond Abellio je pseudonym Georgese Soulèse (1907-1986), který se ve Francii proslavil během druhé světové války, když se v roce 1942 stal generálním tajemníkem Sociálně revolučního hnutí (Mouvement Social Révolutionnaire, MSR). Pozvání do této organizace nepřišlo od nikoho jiného než od Eugèna Schuellerera, majitele kosmetického gigantu L'Oréal. Jak upozorňuje britský badatel Guy Patton, autor knihy **Masters of Deception** (Mistři klamu): „Tato skupina se vyvinula ze zlověstného Comité Secret d'Action Revolutionnaire (CSAR), známého také jako *La Cagoule*. 3] Soulès se měl nyní seznámit s **Eugènem Delonclem**, 4] šéfem politického křídla, které se věnovalo tajným, přímým a násilným akcím.“

Později Patton dodává: „Takže tu máme socialistu, který se stal fašistou, hluboce zapojeným do politického hnutí, který aktivně spolupracoval s vichistickou vládou. V průběhu své politické činnosti měl úzce spolupracovat s Eugènem Delonclem, který [...] se úzce znal s kolegou, inženýrem **Pierrem Plantardem** 5] a jehož neteř se provdala za bratra [francouzského prezidenta Françoise] Mitterranda, Roberta.“

Ačkoli to nebylo nikdy potvrzeno, tvrdí se, že Abellio byl spojen s nakladatelstvím Bélisane, založeným v roce 1973. Bélisane vydalo několik knih o Rennes-le-Château, vesnici tak úzce spjaté s Převorstvím sionským. **Joscelyn Godwin** ve své knize **Arktos** označuje „Bélisane“ za další pseudonym Raymonda Abellia. Pro Guye Pattona byl Abellio součástí sítě, snažící se vytvořit Novou Evropu, již by vládl kněz-král, přičemž různé moderní mýty, jako je Převorství sionské, mají modernímu člověku na Západě poskytnout touhu po posvátných tradicích a vládě velmi podobnou mýtům o králi Artušovi, které ve středověku dávaly evropské politice surrealistický rozměr.

Abelliovy politické názory byly proto označovány za velmi utopické a byl podezříván ze synarchistických sklonů – přesvědčení, že skuteční vůdci světa jsou skryti před zraky a politici jsou pouze jejich loutkami. Ve skutečnosti však měl Abellio jasně definovanou vizi společenské změny. Když se po druhé světové válce rýsovaly bojové linie studené války, snažil se najít to nejlepší z obou táborů a doufal, že je dokáže sjednotit. Proč? Snil o vytvoření euroasijského impéria, rozprostírajícího se od Atlantiku až po Japonsko, což byla myšlenka, kterou později převzal spisovatel a teoretik, jeho přítel Jean Parvulesco.

Francouzský esoterik Jean Parvulesco

„Parvu“ je do značné míry zodpovědný za seznámení alespoň některých s vizemi Abellia – ačkoli o tom, zda šlo o skutečného Abellia, nebo o postavu vytvořenou Parvulescem, lze ještě diskutovat. Guy Patton shrnuje Abelliovy názory jako „typické pro krajně pravicový esoterismus, jehož cílem je ‚obnovit tradici Západu‘. Chtěl nahradit slavné republikánské heslo ‚Volnost, rovnost, bratrství‘ heslem ‚Modlitba, válka, práce‘, které mělo představovat novou společnost postavenou na absolutní hierarchii vedené králem-knězem“.

Z toho ovšem vyplývá, že řada lidí, kteří se na tom podíleli, nebyla esoterické spiritualitě skutečně oddána a používala ji pouze jako masku pro vydělávání peněz, získávání větší moci a prosazování krajně pravicového programu. Ačkoli tomu tak u některých zúčastněných je, v

rámci směsice mocných a/nebo peněz chtivých lidí se většina shodla na tom, že Abellio byl skutečně „duchovním“ člověkem. A byl to právě profesor Pierre de Combas, 6] kdo se zasloužil o Abelliovu proměnu z politika Georgese Soulèse ve vizionáře Abellia (pyrenejského Apollóna), čímž se z něj stal nejen „muž moci“, ale také „muž vědění“ – zasvěcenec?

Abychom pochopili jeho vizi, musíme uznat, že Abelliův systém, jak bylo zmíněno, potřebuje klíč a bez klíče není porozumění – proto je nepochybně často nepochopen. Za druhé, jeho systém je složitý a těžko jej lze shrnout do několika slov a nejlépe jej popíšeme uvedením několika příkladů.

Chtěl okultismus „odokultovnit“ (např. jeho kniha *Konec esoteriky*, 1973), přičemž doufal, že to pomůže vědě. Jeho znalosti vědy – získané jako student polytechniky – znamenaly, že mohl stavět mosty mezi oběma předměty, například mezi 64 hexagramy I-ťing a 64 **kodony DNA** nebo shodou mezi čísly hebrejské abecedy a mnohoúhelníky, které lze vepsat do kruhu.

Nejznámější z jeho prací je *Absolutní struktura* (1965), díky níž byl považován za dědice fenomenologického filosofa Husserla. Taková témata se samozřejmě sotva stanou bestsellery, ale jsou typem studie, kterou lze očekávat od skutečného alchymisty.

Jeho snaha o „absolutní strukturu“ je podstatnou složkou jeho myšlenky „předpokladů Evropy“, tj. toho, co vidí jako osud Evropy: „Okcident se nám nejeví jen jako interval oddělující protikladné masy Východu a Západu, ale je nejpokročilejším nositelem dialektiky současnosti.“ V této souvislosti je třeba připomenout, že v jeho díle se objevuje i „absolutní struktura“. Abellio nevěřil v dualitu subjekt-objekt, která dodnes žene většinu politiků k vyvolávání strachu a dalším obvyklým taktikám, jež používají jim podobní, ale dával přednost komplexnějšímu modelu, jehož středobodem bylo Svědomí (nulový bod), které se vyvíjelo podél základny směrem ke Kvantitě (věda) a vzhůru ke Kvalitě (poznání), což mu dalo šestiramenný kříž. Jedná se o „hyperkubický“ kříž, abychom použili slova Salvadora Dalího, muže, který v některých svých obrazech rovněž hovořil o „Nanebevzetí Evropy“. **„Hyperkubický kříž“** umožnil Abelliovi vyjádřit všechny ontologické a duchovní problémy dynamickými termíny – a je zřejmé, že používal složité formulace, takže jeho myšlení bylo obtížně pochopitelné, což je důvod, proč je snadno nepochopen; byl považován za autora blábolů nebo prostě opomíjen.

Abychom se v jeho terminologii vyznali, musíme především vědět, že Bible byla jednou z Abelliových nejčastěji konzultovaných knih a že fáze vývoje civilizace popisoval křesťanskými termíny: narození, křest, přijímání atd. Proto říkal, že další etapa vývoje Evropy napodobuje Nanebevzetí Panny Marie, což je konkrétně spojeno s Pannou Marií – sveticí, která je považována za klíčovou pro budoucnost Evropy. Ona je samozřejmě nadpřirozenou bytostí, jež se údajně mnohokrát zjevila, aby křesťanské Evropě poradila a hlavně varovala, jakým směrem se má vydat, například v politicky vypjatých „tajemstvích“ ve **Fatimě** v roce 1917.

V roce 1947 ve své knize *K nové podobě proroctví, esej o politickém pojetí posvátna a o situaci Lucifera v moderním světě* poznamenává, že „člověk není víc než jakákoli jiná bytost, ale pouze přídavek, spojení Ducha a Hmoty, akumulátor a transformátor energie, s

proměnlivou silou podle jednotlivce a schopným přenášet své energetické množství z jedné kvalitativní úrovně na druhou – vyšší, nebo nižší.“. Vidíme tedy směs křesťanské eschatologie, proroctví i gnostických nauk o tom, co je to být skutečně člověkem.

Vizionář Abellio byl také astrologem. Předpověděl pád Sovětského svazu v roce 1989 i vzestup Číny. Její marxismus kvalifikoval jako „luciferiánský“, čímž nenaznačoval, že by se měl vykládat v morálním smyslu, ale že čínský materialismus musí být integrován v termínech Absolutní struktury, v opozici k individuálnímu a „satanskému“ materialismu Spojených států.

Na Západě bylo úkolem bojovníků za svobodu – teroristů? – aby tuto změnu uskutečnili. Tyto „hrdinské“ boje ožily v jeho románech. Zpětně říkal, že jeho první tři romány byly skutečně „učednické“, v nichž se jeho hrdinové vyvíjeli, zatímco jeho poslední román – vydaný 24 let po románu prvním *Babylonská propast* (1962) – *Nehybné tváře* (1986) byl pro něj „románem soupevníka, který se snaží stát se mistrem“.

Mnozí však považují Babylonskou propast za jeho nejlepší dílo a právě zde vykresluje zápletky intelektuálů, odpoutavších se od všech forem ideologie a bez skrupulí se zapojují do rozsáhlého **terorismu**. K tomuto tématu se vrátil i v *Nehybných tvářích*, kde se hlavní postava pokouší otrávit obyvatelstvo New Yorku, a to nikoliv nějakým přímočarým způsobem, ale pomocí výtvaru osvětleného architekta, který pod Manhattanem vybudoval typ „protistruktury“ vyhrazené pro elitu – typ městské **Agarthy**.

Hrdinka jeho posledního románu se jmenuje Helena, což je také – nikoli náhodou – jméno družky **Šimona Mága**. Nakonec zahyne odnesena podzemním proudem pod Manhattanem do středu země. V případě historického Šimona Mága byla Helena zosobněním Světla, které je vězněno hmotou. Abellio si své jméno vybral speciálně proto, že se ztotožňoval s Apollónem, dalším božstvem spojeným se světlem, a iniciály Raymonda Abellia – RA – byly samozřejmě iniciály egyptského boha slunce.

Sám Abellio se se svou „konečnou ženou“ nikdy nesešel, i když ji hledal. Možná to byla **Sunsiaré de Larcône**, sama spisovatelka fantastiky 7] i modelka, která zemřela ve věku 27 let při autonehodě v roce 1962. Sama se označovala za jeho žačku. Před ním chodily a chodit budou i jiné, stejně krásné ženy, ale žádná z nich zřejmě nebyla hodna být „jeho“ ženou. Proto je v jeho hrobce prázdné místo pro jeho „dámu“.

Právě „nehybnými tvářemi“ se podrobně zabýval Jean Parvulesco ve své knize *Rudé slunce Raymonda Abellia*, vydané v roce 1987. Parvu je spisovatel, který byl Abelliovi blízký i vzdálený. Blízký proto, že sdíleli podobnou vizi „Velké euroasijské říše konce“. I on měl své iniciátory a považoval se za dědice „tradiční školy“ reprezentované autory jako **René Guénon** a **Julius Evola**, s nimiž se seznámil v šedesátých letech. Parvu se zabýval „nebytím“, silami chaosu, což z něj dělá něco jako dualistu, tedy gnostika. S Evolou sdílel myšlenku, že je zapotřebí závěrečného boje proti kontraintuciačním a rozvratným silám (nebytí). Stejně jako Evola se zajímal o tantrismus.

Parvulesco často používá termín „polární“ v narážce na „polární bratrstva“, s nimiž se Guénon kdysi spojoval. Ta považuje za důležité nástroje při vytváření moderní Evropy. Tento termín používal také jako odkaz na hyperborejský původ současného cyklu lidstva, který podle něj brzy skončí polárním zvratem. Zde má blízko ke Guénonovi, ale daleko k myšlení Abellia, jehož vize budoucnosti byla zcela optimističtější. Navzdory příbuznosti a společnému cíli se tedy neshodli na tom, jak přesně bude Nová Evropa realizována.

Parvulesco byl často citován krajně pravicovými evropskými autory. Někteří z nich se k němu hlásí jako ke svému. Je však jasné, že žádný jednotlivý autor nemá vliv na to, kdo a kde jeho jméno používá.

Na počátku 60. let měl Parvu blízko k **OAS**, „Organisation Armée Secrète“, teroristické skupině, stavějící se proti nezávislosti Alžírsko na Francii. Tím se dostal do opozice vůči De Gaullovi, přesto je známo, že se prohlašoval za jeho silného příznivce. Kvůli incidentům, jako je tento, je obtížné zařadit ho do politického spektra a nejlepší je prostě nesnažit se ho zařadit do jedné kategorie. To, co jej a Abellia odlišuje, je totiž do značné míry to, že měli nezávislou vizi budoucnosti – a role politiky. Uvědomovali si, že svět se radikálně mění, a i když se nakonec mohlo ukázat, že jejich modely nefungují nebo jsou nerealizovatelné, nepopírá to skutečnost, že byli inovativními mysliteli.

Právě Parvulesco uvádí další podrobnosti o tom, jaká by tato Nová Evropa měla být a proč je konkrétně zapotřebí kněz-král jako její vládce. Ve starověku byli tito vládci vnímáni především jako obyvatelé obou světů, prostředníci mezi naší realitou a božskou říší. Parvulesco jasně říká, že „záhrobní“ nás vede k osudu Evropy, přičemž úkolem evropských vůdců je především správně interpretovat znamení, nikoliv vymýšlet nové cíle a úkoly.

Interdimenzionální brány

Parvuovými texty se neustále prolíná několik témat, jedním z nich je téma bran do jiných dimenzí. Kdykoli se v jeho románech objeví historické osoby (nejčastěji politici), nejsou to politici, které známe, ale jejich dvojníci, vyvíjející se v naší i jiné dimenzi. Parvulescovy romány jsou proto často vnímány jako romány „věčné přítomnosti“ nebo „devátého dne“.

V románu *Rendez-vous au manoir du Lac* je dějištěm zvláštní místo, kde se nachází brána do nebe – konkrétně Venuše -, odkud podle Parvulesca mají někteří vyvolení projít. V díle *En attendant la jonction de Vénus* toto tvrzení opakuje, ale spojuje je s francouzským prezidentem Françoisem Mitterrandem a konkrétně s **Axe Majeur** v Cergy-Pontoise nedaleko Paříže. Tato osa je dílem umělce Daniho Karavana a je „duší“ tohoto nového města. Táhne se v délce tří kilometrů, a pokud by někdy v budoucích staletích archeologové narazili na její pozůstatky, byla by klasifikována jako **ley line** („energetická linie“ – pozn. DP). Ačkoli projekt začal ještě před Mitterrandovým prezidentstvím, teprve za jeho úřadování byla linie řádně definována a realizována. Dnes je – ve Francii – vnímána jako záhadné dílo, které je mnohem lepší než pyramida v Louvru nebo Arche de la Défense, kvůli nimž se o důvodech těchto projektů ptají například Dan Brown nebo Robert Bauval. Osa je však mnohem ambicióznější, větší a záhadnější projekt. Když si uvědomíme, že Abellio byl úzce spjat s

rodinou Mitterrandů, můžeme jen uvažovat, zda v projektu neměl prsty.

V případě *Axe Majeure* je jasné, že se nacházíme ve zvláštním světě, kde se prolíná politika a esoterika, částečně v této dimenzi a částečně v božské říši. Inu, Abellio doufal, že z této směsi vznikne nová forma politiky a Nová Evropa. A právě zde je třeba vidět roli Převorství sionského, ani ne tak – jak by si to přál Dan Brown a další – jako uchovatelů posvátné staré krevní linie, ale nového kněžstva – směsice politika a esoterika, tedy jako je Abellio sám -, které může vládnout Nové Evropě.

A tak i když jsou Abellio a Parvulesco často označováni za synarchisty, opakovaně se označovali za bojovníky za svobodu, jež kladou základy tohoto Nového světa. Noví mocipáni by nezůstali vždy skrytými loutkovodiči, ale jednoho dne by zjevně vystoupili do popředí a ujali se role kněze-krále. A pro takové myslitele bylo samozřejmostí, že Francie se tomuto ideálu nejvíce přiblížila za De Gaulla, přičemž Mitterrandovo „Velké dílo“ bylo vnímáno ve stejném duchu, i když zjevně ne ve stejné míře.

Abellio a Parvulesco byli tedy příznivci New Age budující „věk Vodnáře“. Nezaměřovali se však na osobní transformaci, ale na transformaci společenskou. Jako o autorovi by se dalo tvrdit, že Parvulesco se pohybuje v oblasti „esoterického thrilleru“, který v Hollywoodu můžeme vidět ve filmu Romana Polanského *Devátá brána* nebo ve Foucaultově kyvadle Umberta Eca. Obě díla však mají velké potíže s přesvědčivým začleněním „přechodu do jiného světa“ do svého děje a často zanechávají čtenáře/diváka neuspokojeného, případně – nepřesvědčeného o konečném cíli. **Lovecraft** má lepší pověst a jiní tvrdí, že Parvulesco díky vlivu Abellia i **Dominiqua de Rouxe** zašel dál a udělal to lépe. Hlavní však je, že jeho esoterické thrillery měly tento krok tímto „mezidimenzionálním průchodem“ učinit nikoli jako jednotlivec, ale jako společnost – jako Evropa.

De Roux (1935-1977) výrazně inspiroval ty autory, kteří evokovali to, čemu se říká „romány konce“ – ať už viděli proměnu Evropy jakkoli. Parvulesco vlastně začal svou literární kariéru v časopise *Exil*, který de Roux vydával. De Roux hodně cestoval a v roce 1974 napsal knihu *Pátá říše* o boji za nezávislost v portugalských koloniích, která připomíná stejný boj o novou budoucnost země. Název „Pátá říše“ je narážkou na oblíbený portugalský mýtus, a to na mýtus o ztraceném králi. Podobně jako král Artuš se prý i portugalský král Dom Sebastião (**Sebastián I. Portugalský** – pozn. DP) jednoho dne vrátí, aby vedl svůj lid k pohádkovému osudu – který, jak se dalo očekávat ve světle Abelliovy a Parvulescovy ideologie, nemusel být nutně v této rovině. Citujme portugalského básníka a okultistu **Fernanda Pessoa** (přítele **Aleistera Crowleyho**): „Moře jsme již dobyli, zbývá nám dobýt jen nebe a zemi přenechat jiným.“

Rusko, Putin a nová Evropa

Čím bylo Alžírsko a De Gaulle pro Abellia, čím bylo Portugalsko pro De Rouxe, tím je Putinovo Rusko pro Parvulesca. Ale právě v Abelliově předmluvě k *Páté říši* najdeme zajímavou poznámku, která vysvětluje skutečný kontext a „klíč“, který odemyká jejich díla:

„Ti, kdo přikládají náhodám hluboký význam, nemůže nezasáhnout skutečnost, že poslední fatimské poselství bylo předáno v říjnu 1917, v okamžiku, kdy začala bolševická revoluce. Jaké subtilní spojení neviditelných dějin se tak vytvořilo mezi oběma krajními body Evropy?“

Pro esoteriky, kteří viděli naši dimenzi jako infiltrovanou jinou rovinou existence, jsou shody zjevení Panny Marie ve Fatimě a její jasně politická poselství, která mají co do činění s budoucností Ruska a s tím, jak by mělo přijmout Pannu Marii, nedílnou součástí této Velké říše. Nejde jen o politické ambice, ale o součást jejich vize, jak „skuteční politici“ spolupracují ve spolku s „obyvateli onoho světa“, aby dosáhli Nanebevzetí Panny Marie. Proto Parvulesco považuje Putinovo Rusko za tak důležité. Proto se nepochybně Abellio snažil navázat kontakt se Sověty, aby umožnil tuto Novou Evropu, která skutečně vznikla z velké části za Putinova prezidentství.

Jak již bylo zmíněno, pro britského autora Guye Pattona jsou Abellio a Parvulesco francouzští fašisté, kteří zneužili nově vytvořené mýty, jako je ten o Převorství sionském, aby zvýšili svůj vliv, moc a bohatství. To je však samozřejmě pouze jedna z interpretací. Vezměme si literaturu o Převorství a jeho tvůrci Pierru Plantardovi a zjistíme, že měl blízko k De Gaullovu režimu. Plantard ve skutečnosti řídil část De Gaullových „teroristických buněk“ v Paříži, když De Gaulle bojoval o moc. Plantard pak využil Převorství k vytvoření ideologie, která viděla sjednocenou Evropu od Východu po Západ, a je zřejmé, že ti, kdo se podíleli na propagaci Převorství, později hovořili o důležitosti Françoise Mitterranda.

Převorství je skutečně vymyšlený mýtus, neexistující tajná společnost. Stejně tak je ale zřejmé, že osoby, které se na něm podílely (Plantard), a osoby s ním spojené (Abellio a do jisté míry i Parvulesco), měly skutečné přesvědčení o tom, jaká by měla být budoucí Evropa. Jejich zájem o mariánská zjevení byl opravdový a vnímali je jako božské průvodce na cestě, kterou má Evropa projít ke své budoucnosti a k její další etapě, k Nanebevzetí. Jak upozornil Parvulesco, záleží na tom, zda věříte na náhody, nebo ne. Pokud ne, pak budete tvrdit, že hlavní politické události minulého století mají s poselstvími, která z těchto zjevení přicházela, pouze styčnou souvislost. **Pokud věříte, že náhody mají význam, pak je jasné, že tato Nová Evropa se pomalu vynořuje.**

V osmdesátých letech minulého století Parvulesco recenzoval podivný román *La boucane contre l'Ordre Noir, ou le renversement* od jistého „otce Martina“, 8] který již dříve vydal *Livre des Compagnons secrets. L'enseignement secret du Général de Gaulle*. Na zapřisáhlého gaullistu byl Parvu zjevně ve svém živlu. Samotný román má jisté styčné body s jedním svazkem tetralogie Roberta Chotarda *Le grand test secret de Jules Verne*. V obou knihách se hovoří o „vyhrazeném regionu“ v Kanadě, odkud je řízeno spiknutí s cílem změnit světové klima. Základna je řízena zlověstným „Černým řádem“ a jejím cílem je vytvořit zvrát pólů – téma, které zpracoval i Jules Verne. Můžeme se jen ptát, zda příběhy o HAARP – odehrávající se na nedaleké Aljašce – mohou být tímto inspirovány nebo se v nich odrážet. Ale právě zde vidíme konečný rámec jejich politických ambicí: své snažení nepovažovali ani tak za touhu, ale za skutečný boj dobra se zlem – pokud by nepřišla Nová Evropa, zvítězil by „Černý řád“. A

nakonec bychom tak možná měli Abellia a Parvulesca vnímat jako novodobé rytíře, bojující za Evropu – novou Evropu.

Článek Philipa Coppense **Men of Mystery: Raymond Abellio & Jean Parvulesco - Their Vision of a New Europe** vyšel v časopise *New Dawn* č. 111, listopad/prosinec 2008.

Poznámka DP:

1] Raymond Abellio, vl. jm. Georges Soulès (1907–1986), romanopisec a esejista, patří k nejzajímavějším francouzským myslitelům druhé poloviny dvacátého století (a prostřednictvím Jeana Parvulesca silně ovlivnil **Alexandra Dugina**). V roce 1940 však tento radikální socialista vstoupil do Sociálně revolučního hnutí (Mouvement Social Révolutionnaire, MSR) bývalého „zakuklence“ (cagoularda) Eugèna Deloncla, jehož pokládal za „muže činu“. Knižně tehdy publikoval esej *La Fin du Nihilisme* (1943), prý „opojnou směs Sorela, Rosenberga a Nietzscheho“, vyzývající k „omlazení Francie novou elitou inspirovanou rasovou mystikou“. V letech 1944 až 1952 se ukrýval a v této době se oddal studiím esoterismu. Úsilí o syntézu poznání, sebepoznání a jednání, o uchopení „univerzální struktury“ v „nové gnózi“ vyjadřují nejen eseje (*La Structure absolue*, *La Fin de l'Esoterisme*, *Approches de la nouvelle gnose*), ale i dějově napínavé romány, často vyprávěné v první osobě (*Heureux les pacifiques*, *Les Yeux d'Ezéchiël sont ouverts*, *La Fosse de Babel*). Zatímco druhá část této volné trilogie líčí na pozadí španělské a druhé světové války zrání mladých militantů, rozpolcených v touze přetvářet svět mezi komunismem a fašismem, závěrečná je příběhem „absolutní struktury“ – skupiny vybraných fašistů a jiných revolucionářů, chystajících se po nietzschovsku překonat podobu lidství (srv. *L'Etoile de l'Empire Invisible* od Parvulesca!). Mimochodem, Abellio je jméno po matce přijaté v ilegalitě a původně odvozené z okcitánského označení pro Slunce. Však také třetí část jeho pamětí nese název *Sol invictus...* [KV]

2] Zde se Philip Coppens zmýlil a zaměnil spisovatele, malíře a vynálezce **Augusta Vandekerkhove** za sochaře a malíře **Augustina Van den Kerckhove**.

3] Z fr. **la cagoule** – kápě, kutna. O cagoulardech informovala i Peroutkova *Přítomnost* prostřednictvím překladu článku F. Elwyna Jonese: *Metody podvrtné práce v cizích státech v č. 40/1938* (první část) a **č. 41/1938** (dokončení).

4] Deloncle, Eugène (1890-1944) ještě koncem čtyřicátého roku založil v Paříži spolu s Eugènem Schuellerem a některými dalšími bývalými zakuklenci Sociálně revoluční hnutí (MSR), jež si předsevzalo podílet se spolu s nacionálně-socialistickým Německem a dalšími evropskými národy, osvobozenými od liberálního kapitalismu, židozdnářství a hrozby bolševismu, na budování nové Evropy. Nezůstalo jen u proklamací, vždyť Déloncle coby vůdce dvacetitisícového hnutí, úzce spolupracujícího s Déatovým Národně-lidovým sjednocením (Rassemblement national populaire, RNP), druhou nejsilnější kolaboracionistickou stranou po Doriotově Francouzské lidové straně (Parti populaire français, PPF), podporoval např. vznik Francouzské dobrovolnické legie (Légion volontaires français, LVF), která pak byla nasazena při neúspěšném dobývání Moskvy. V květnu 1942 byl však z

hnutí vyloučen, neboť část jeho členstva za nových podmínek nesouhlasila s uplatňováním předválečných násilných metod – v říjnu 1941 totiž Deloncle zorganizoval demonstrativní pumové atentáty na sedm pařížských synagog a pochopitelně byl podezřelý i z účasti na atentátu na bývalého ministra Dormoye v červnu téhož roku. Spiklenecký naturel následně Delonclea přivedl ke spolupráci s Canarisovou vojenskou zpravodajskou službou, přičemž se do špionážních pletich zapletl natolik, že byl v lednu 1944 rivalizující německou bezpečnostní službou zastřelen. Syn Louis, který byl tehdy zraněn, řídil po válce díky Schuellerovi španělskou pobočku L'Oréal. Další zajímavostí je, že Deloncleova neteř Édith Cahierová byla manželkou Roberta Mitteranda, bratra budoucího socialistického prezidenta. Sestra Louise je zase matkou Jacquese Laurenta, jednoho z „literárních husarů“. [KV]

5] Zde se pro změnu mýlí Guy Patton, kdy mylně označuje **Pierra Plantarda** (alias Pierra Plantarda de Saint-Clare) za Françoise Plantarda.

6] Pierre de Combas d'Hauterive (1893) býval učitelem a posléze léčitелеm. Vytvořil vlastní, velmi osobitý systém symbolických odkazů, čerpající z nejrůznějších tradic hermetismu, ve kterém se propojovaly hebrejská kabala, upanišady, Bhagavadgíta, I-ťing a hermetické texty alexandrijské gnóze.

7] Sunsiaré de Larcône vydala pouze jediný román, *La Messagère* (1962).

8] Francouzský spisovatel, vystupující pod jménem R. P. Martin. Vlastním jménem (pravděpodobně, někteří tvrdí, že jde o další pseudonymy) Martin de Hauteclair, Martin Couderc de Hauteclair nebo Augusto Couderc (viz Zbigniew Stolarek: **Bez ujmy dla godności własnej czyli o niej kim Martinie de Hauteclair**. *Nowa kultura* č. 18/1952).